DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 30 sierpnia 1946 r.

Nr 16

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

169

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o utworzeniu Państwowego Instytutu Higieny Psychicznej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Tworzy się Państwowy Instytut Higieny Psychicznej, jako zakład naukowo badawczy, z siedzibą w Warszawie, w dalszym ciągu dekretu niniejszego zwany „Instytutem".

Art. 2. Zadaniem Instytutu jest prowadzenie badań naukowych z zakresu higieny psychicznej, doszkalanie fachowego personelu oraz praktyczne stosowanie wyników badań w postaci prowadzenia poradni i oddziałów klinicznych(obserwacyjnych) oraz zakładów leczniczo - wychowawczych.

Art. 3. Instytut jest osobą prawną. Za zgodą Ministra Zdrowia Instytut może przyjmować zapisy i darowizny na cele związane ze swą działalnością.

Art. 4. Instytut otrzymuje do bezpłatnego użytkowania całkowity majątek działu higieny psychicznej Państwowego Zakładu Higieny.

Art. 5. Na czele Instytutu stoi dyrektor, mianowany przez Ministra Zdrowia. Organem doradczym dyrektora Instytutu jest rada naukowa, której skład określi statut.

Art. 6. Szczegółowy zakres działania i organizację Instytutu ustali statut nadany przez Ministra Zdrowia w porozumieniu z Ministrami: Oświaty, Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu. Statut zostanie ogłoszony w „Monitorze Polskim".

Przepisy dotyczące organizacji doszkalania w zakresie działania Instytutu wydaje Minister Zdrowia w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

Art. 7. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Zdrowia.

Art. 8. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Zdrowia:
Tadeusz Michejda

Minister Oświaty:
Czesław Wycech

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 sierpnia 1946 r. Nr 34, poz. 207)

170

DEKRET

z dnia 25 czerwca 1946 r.

o ogrodach działkowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Celem ogrodów działkowych jest spożytkowanie wolnego czasu ludzi pracy umysłowej i fizycznej oraz ich rodzin przez umożliwienie im zajęcia w zdrowotnych warunkach na działce ziemi i ułatwienie uzyskania tą drogą płodów ogrodniczych dla zaspokojenia własnych potrzeb i podniesienia w ten sposób swego poziomu zdrowotnego i gospodarczego.

Art. 2. Ogrody działkowe są stałe i czasowe.

Art. 3. 1. Ogrodem działkowym stałym jest obszar ziemi trwale przeznaczony na ten cel, położony w obrębie lub w pobliżu osiedla, ogrodzony i zaopatrzony w niezbędne urządzenia ogrodnicze, sanitarne i społeczne.

2. Ogrodem działkowym czasowym jest obszar ziemi, położony w obrębie osiedla, przeznaczony na ten cel na przeciąg lat 2 — 10 i uprawiany przez użytkowników głównie dla zaspokojenia potrzeb żywnościowych.

Art. 4. Ogrody działkowe są urządzeniami użyteczności publicznej.

Rozdział II.

Ogrody działkowe stałe.

Art. 5. Dla każdego osiedla, w którym co najmniej 20% ludności zamieszkuje domy zbiorowe, pozbawione ogrodów, będą utworzone stałe ogrody działkowe.

Art. 6. 1. Obowiązek zakładania ogrodów działkowych ciąży na gminach.

2. Zakłady pracy, zatrudniające więcej niż 200 osób, obowiązane są w warunkach określonych w art. 5 zakładać i utrzymywać ogrody działkowe stałe dla swych pracowników i ich rodzin.

Art. 7. 1. Na cele ogrodów działkowych stałych zostaną użyte grunty, które stanowią własność gminy lub będą nabyte, bądź wydzierżawione przez gminę na te cele oraz grunty przekazane gminie na podstawie dekretu Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13).

2. W razie braku takich terenów gminie służy prawo nabycia odpowiednich gruntów w drodze wywłaszczenia.

3. Ogrody działkowe, określone w art. 6 ust. 2, będą zakładane na gruntach stanowiących własność zakładu pracy, a w razie braku takich gruntów — na terenach, określonych w ust. 1, przekazanych na ten cel przez gminę.

Art. 8. Grunty pod ogrody działkowe stałe wyznacza gmina zgodnie z planami zagospodarowania przestrzennego. Do czasu uprawomocnienia się tych planów postanowienie o wyznaczeniu gruntu podejmuje zarząd miejski na podstawie uchwały miejskiej rady narodowej, a zarząd gminy na podstawie uchwały powiatowej rady narodowej.

Art. 9. 1. Ogrody działkowe zakłada się na gruntach nadających się do uprawy ogrodniczej.

2. Ogrody winny być tak położone, aby odległość ich od dzielnic dla których są przeznaczone nie powodowała zbytniej straty czasu dla użytkowników i nie zniechęcała ich do pracy w ogrodzie.

Art. 10. Gminy i zakłady pracy obowiązane są zaopatrzyć ogrody działkowe stałe w ogrodzenie, wodę i odpowiednie urządzenia techniczne, sanitarne i społeczne oraz utrzymywać te urządzenia w stanie zdatnym do użytku.

Art. 11. 1. Ogrody działkowe podzielone będą na działki.

2. Ogród działkowy stały obejmować będzie co najmniej 40 działek, z których każda powinna mieć obszar 100—500 m².

Art. 12. Gminy i zakłady pracy wydzierżawiają stałe ogrody działkowe zorganizowanym w celu prowadzenia tych ogrodów towarzystwom ogrodów działkowych, które oddają w poddzierżawę swoim członkom poszczególne działki.

Art. 13. Użytkownikami działek mogą być tylko osoby, które nie posiadają gruntu do uprawy w obrębie osiedla, uprawiają działki dla potrzeb własnych i swej rodziny, wykonują pracę na działce bez pomocy sił najemnych i należą do miejscowego towarzystwa ogrodów działkowych.

Rozdział III.

Ogrody działkowe czasowe.

Art. 14. W osiedlach odpowiadających warunkom określonym w art. 5 tworzone będą oprócz ogrodów stałych ogrody działkowe czasowe o obszarze odpowiadającym potrzebom ludności.

Art. 15. Na cele zakładania ogrodów działkowych czasowych użyte będą:

1) położone w obrębie osiedla grunty niewyzyskane,

2) grunty przeznaczone w planach zagospodarowania przestrzennego na inne cele publiczne zwłaszcza na cele innych kategoryj zieleni, jeżeli realizacja tych celów nastąpić ma w późniejszym terminie.

Art. 16. Gmina zaopatruje ogrody działkowe czasowe w niezbędne urządzenia techniczne i sanitarne i utrzymuje je w stanie zdatnym do użytku.

Art. 17. Do ogrodów działkowych czasowych stosują się odpowiednio przepisy art. 6 ust. 1, 7 ust. 1, 9, 11 ust. 1, 12 i 13.

Rozdział IV.

Popieranie akcji ogrodów działkowych. Nadzór.

Art. 18. 1. Na cele związane z zakładaniem i utrzymywaniem ogrodów działkowych będą w budżetach gmin i zakładów pracy przeznaczone potrzebne sumy w granicach udzielonych na ten cel kredytów lub dotacji państwowych oraz fundusze uzyskane na podstawie art. 19.

2. Rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrami: Odbudowy, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia ustali rodzaj i zakres pomocy państwowej na cele określone w ust. 1 oraz pomocy dla towarzystw ogrodów działkowych i użytkowników działek.

Art. 19. Kwoty czynszów, pobrane przez gminę z tytułu wydzierżawienia działek, użyte

będą wyłącznie na cele ogrodnictwa działkowego.

Art. 20. 1. W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia stałego ogrodu działkowego na inny teren przed ukończeniem terminu dzierżawy gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom szkody i straty, wynikłe z tego powodu, oraz zwrócić koszty włożone przez dzierżawców w inwestycje w wysokości umożliwiającej uprawienie działki na tym samym poziomie kultury na innym terenie.

2. W przypadku zlikwidowania lub przeniesienia czasowego ogrodu działkowego na inny teren przed zebraniem zbiorów gmina i zakład pracy obowiązane są pokryć dzierżawcom szkody i straty do wysokości wartości niezebranych plonów.

Art. 21. Nadzór fachowy nad ogrodami działkowymi, prowadzenie poradni w sprawach ogrodnictwa działkowego, popieranie prac naukowych w tym zakresie i inicjowanie akcji społecznej należy do towarzystw ogrodów działkowych, zrzeszonych w związek towarzystw ogrodów działkowych.

Art. 22. Zarządy miejskie i gminne wydają w ramach regulaminu wzorowego, opracowanego przez związek ogrodów działkowych i zatwierdzonego przez Ministra Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, Ministrem Ziem Odzyskanych oraz innymi właściwymi Ministrami, przepisy porządkowe o sposobie użytkowania ogrodów działkowych.

Rozdział V.

Przepisy końcowe.

Art. 23. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Rolnictwa i Reform Rolnych, Aprowizacji i Handlu, Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia.

Art. 24. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: *Bolesław Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *Edward Osóbka-Morawski*

Minister Odbudowy: *Michał Kaczorowski*

Minister Skarbu: *Konstanty Dąbrowski*

Minister Administracji Publicznej: *Władysław Kiernik*

Minister Ziem Odzyskanych: *Władysław Gomułka*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *Stanisław Mikołajczyk*

w/z Minister Aprowizacji i Handlu: *Alfred Jaroszewicz*

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Edmund Giebartowski*

Minister Zdrowia: *Franciszek Litwin*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 sierpnia 1946 r. Nr 34, poz. 208).

171

DEKRET

z dnia 27 czerwca 1946 r.

o zmianie dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64) wprowadza się zmiany następujące:

1) Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Organami administracji skarbowej są:

1) izby skarbowe, komisje odwoławcze przy izbach skarbowych oraz dyrekcje ceł — jako władze II instancji;

2) podporządkowane:

a) izbom skarbowym — urzędy skarbowe, urzędy rewizyjne oraz urzędy akcyzowe,

b) dyrekcjom ceł — urzędy celne — jako władze I instancji;

3) a) ochrona skarbowa,

b) kontrola akcyzowa,

c) organa, powołane do ochrony granicy celnej — jako organa wykonawcze władz skarbowych".

2) Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Organizację, zakres działania, granice okręgów oraz siedziby organów, wymienionych w art. 2, określi Minister Skarbu w

drodze rozporządzenia, z uwzględnieniem w składzie komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych udziału czynnika społecznego".

3) Art. 4 uzupełnia się przez dodanie dwóch nowych ustępów w brzmieniu:

„Minister Skarbu może uprawnienia przysługujące mu na podstawie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) przenosić w drodze rozporządzenia na dyrekcje ceł lub urzędy celne.

Minister Skarbu w porozumieniu z właściwymi ministrami może powierzać czynności organom wykonawczym władz skarbowych organom innych władz państwowych".

Art. 2. Ilekroć w obowiązujących przepisach wymieniony jest „urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych", należy rozumieć przez to: „urząd akcyzowy", a ilekroć wymieniona jest „kontrola skarbowa" — należy rozumieć przez to „kontrolę akcyzową".

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych, z uwzględnieniem zmian, wynikających z niniejszego dekretu.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy:

1) art. 5, 7, 8, 23 — 37 ustawy z dnia 15 marca 1934 r., zawierającej ordynację podatkową (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz, 134);

2) art. 6 ust. 2 lit. c) i art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610).

W art. 6 ust. (3) dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 72) ulegają skreśleniu wyrazy: „i komisyj odwoławczych przy izbach skarbowych".

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

w/z Minister Skarbu:
Leon Kurowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 sierpnia 1946 r. Nr 34, poz. 209).

172

DEKRET

z dnia 4 czerwca 1946 r.

o podziale zysku i pokrywaniu strat w przedsiębiorstwach państwowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Przepisom niniejszego dekretu podlega zysk (nadwyżka bilansowa) lub strata (ubytek finansowy) wykazane przez przedsiębiorstwa państwowe opłacające podatek dochodowy według działu IV dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14) w ich rocznych zamknięciach rachunkowych, zatwierdzonych przez władze nadzorcze.

2. Przepisów niniejszego dekretu nie stosuje się do przedsiębiorstw państwowych, mających formę prawną spółek handlowych.

3. W przedsiębiorstwach państwowych, opłacających podatek dochodowy według działu II dekretu o podatku dochodowym, sposób pokrywania strat i podział zysku ustali Minister Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania, z zastosowaniem przepisu art. 3 ust. 1.

Art. 2. Strata wynikła w danym roku gospodarczym może być przeniesiona w całości lub w części na następny okres gospodarczy lub też pokryta w inny sposób ustalony przez Ministra Skarbu w porozumieniu z właściwym ministrem i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 3. 1. Z zysku wydziela się:

1) premię samodzielności przedsiębiorstwa,
2) premię zbiorową załogi przedsiębiorstwa,
3) wpłatę na państwowy fundusz inwestycyjny.

2. Pozostałą kwotę zysku wpłaca się tytułem podatku dochodowego z zachowaniem przepisów art. 31 ust. (2) dekretu o podatku dochodowym.

Art. 4. 1. Premia samodzielności przedsiębiorstwa wynosi od 5% do 15% wykazanego

zysku w zależności od wyników gospodarczych przedsiębiorstwa i przeznaczona jest na inwestycje wytwórcze przedsiębiorstwa oraz na powiększenie jego własnych środków obrotowych.

2. Sposób obliczania wysokości premii samodzielności przedsiębiorstwa ustali rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 5. 1. Premia zbiorowa załogi przedsiębiorstwa wynosi połowę kwoty ustalonej jako premia samodzielności i może być podwyższona dla poszczególnych przedsiębiorstw lub ich grup w granicach do 100%. Podwyżka ta jest uzależniona od polepszenia jakości wytworów, świadczonych usług lub od obniżenia kosztów wytwórczości staraniem przedsiębiorstwa.

2. Wysokość podwyżki premii zbiorowej załogi przedsiębiorstwa ustala właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

3. Premia zbiorowa załogi przedsiębiorstwa przeznaczona jest na zbiorowe zaspakajanie społecznych potrzeb pracowników przedsiębiorstwa, a sposób jej użycia ustala rada załogowa.

Art. 6. 1. Wysokość i termin wpłat na państwowy fundusz inwestycyjny ustala corocznie Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania w zależności od państwowego planu inwestycyjnego.

2. Zasady tworzenia oraz sposób zarządzania i użycia państwowego funduszu inwestycyjnego ustali rozporządzenie Ministra Skarbu, wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 7. 1. Zasady i terminy sporządzania bilansów i zamknięć rachunkowych oraz tryb zatwierdzania ich przez władze nadzorcze ustalą rozporządzenia Ministra Skarbu, wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania i z właściwymi ministrami.

2. Zasady ustalania wysokości ubytków oraz tworzenia i użycia funduszu amortyzacyjnego, przeznaczonego na wyrównanie ubytków wartości majątku przedsiębiorstwa, ustali rozporządzenie Ministra Skarbu wydane po porozumieniu się z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

Art. 8. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym właściwym ministrom.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 sierpnia 1961 r. Nr 35, poz. 216).

173

DEKRET

z dnia 28 czerwca 1946 r.

o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o dostosowaniu uposażenia członków zarządu i pracowników związków komunalnych do uposażenia funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 1073) po § 17 wstawia się nowy § 17-a w brzmieniu następującym:

„§ 17-a. Członkom zarządów związków samorządowych oraz administracyjnym pracownikom komunalnym przysługują takie same ulgi taryfowe przy korzystaniu z państwowych środków komunikacyjnych, jakie przysługują pracownikom państwowym, podlegającym ustawie z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 164).

Rozporządzenie Ministra Administracji Publicznej i Ministra Ziem Odzyskanych, wydane w porozumieniu z Ministrem Komunikacji i Ministrem Skarbu ustali, których pracowników komunalnych uważa się za pracowników administracyjnych".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu po-

rucza się Ministrom: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Komunikacji i Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów
i Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Komunikacji:
Jan Rabanowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 sierpnia 1946 r. Nr 37, poz. 226).

174

DEKRET

z dnia 28 czerwca 1946 r.

o zwolnieniu od opłat sądowych i hipotecznych w związku z naprawą budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Wpisy w księgach hipotecznych (gruntowych) oraz wnioski i podania o dokonanie tych wpisów, dotyczące pomocy kredytowej Państwa, przewidzianej w dekrecie z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281), są wolne od opłat sądowych i hipotecznych.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

w/z Prezes Rady Ministrów:
Władysław Gomułka

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 sierpnia 1946 r. Nr 37, poz. 227).

175

DEKRET

z dnia 11 lipca 1946 r.

o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 listopada 1935 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 523), zmienionego dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 maja 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 303) otrzymuje brzmienie:

„Art. 3. Osoby uprawnione do ubiegania się o zaopatrzenie na zasadzie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 47, poz. 406), które dotychczas nie zgłosiły roszczeń z tego tytułu mogą je zgłosić w terminie do dnia 30 czerwca 1947 r."

Art. 2. Osobom uprawnionym do ubiegania się o zaopatrzenie na zasadzie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 47, poz. 406), które zgłosiły roszczenia w okresie od 1 stycznia 1937 r. do dnia wejścia w życie niniejszego dekretu, może być przyznane zaopatrzenie od 1 dnia miesiąca następującego po zgłoszeniu i wykazaniu prawa do zaopatrzenia, jednak nie wcześniej niż od dnia 1 stycznia 1946 r.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Administracji Publicznej.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej: *Bolesław Bierut*

Prezes Rady Ministrów: *Edward Osóbka Morawski*

w/z Minister Skarbu: *Tadeusz Dietrich*

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Eugenia Pragierowa*

Minister Administracji Publicznej: *Władysław Kiernik*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 sierpnia 1946 r. Nr 37, poz. 228).

176

DEKRET

z dnia 8 sierpnia 1946 r.

o Nadzwyczajnych Komisjach Mieszkaniowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Powołuje się przy Prezesie Rady Ministrów Nadzwyczajną Komisję Mieszkaniową z siedzibą w Warszawie, której działalność obejmuje teren całego Państwa.

Art. 2. Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa ustanawia dla poszczególnych miast lub osiedli miejscowe Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe w składzie przewidzianym w art. 9 na wniosek Okręgowej Komisji Związków Zawodowych.

Art. 3. Zadaniem Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych jest przedsięwzięcie wszelkich środków niezbędnych dla zwiększenia rozporządzalnej ilości mieszkań na rzecz ludności pracującej, zwłaszcza przez usunięcie z nich osób, uchylających się od pracy lub uprawiających spekulację, w szczególności zaś tych, które w pierwszym okresie po wyzwoleniu zajęły mieszkania poniemieckie.

Art. 4. Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe obowiązane są przy wykonywaniu swego zadania ściśle współdziałać ze Związkami Zawodowymi, Radami Zakładowymi oraz z organami samorządu gospodarczego.

Art. 5. Celem wykonania zadania określonego w art. 3 — Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa przy Prezesie Rady Ministrów może:

a) przedstawiać Rządowi postulaty z dziedziny mieszkaniowej i na żądanie Rządu wydawać opinie o projektach ustaw i rozporządzeń w tej dziedzinie,
b) przyjmować i rozpatrywać zażalenia na sposób funkcjonowania władz kwaterunkowych przewidzianych w dekrecie z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 27),
c) przeprowadzać kontrolę działalności władz wskazanych pod literą b) oraz zawiadamiać o wynikach tej kontroli właściwe organy nadrzędne nad tymi władzami celem usunięcia dostrzeżonych braków,
d) wydawać wiążące wskazówki i polecenia dla miejscowych Nadzwyczajnych Komisyj Mieszkaniowych.

Miejscowe Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe mogą po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego orzekać o usunięciu osób, uchylających się od pracy lub uprawiających spekulację, wraz z członkami rodzin, z całego lub z części mieszkania w terminie wskazanym w decyzji oraz o przydzieleniu przez odpowiednią władzę kwaterunkową opróżnionych w ten sposób mieszkań lub ich części. Nadto mogą one wykonywać czynności przewidziane pod literą b) i c), a także wydawać wiążące zlecenia właściwym władzom kwaterunkowym.

Art. 6. Wszelkie decyzje, wydane na podstawie art. 5 ust. 2, są prawomocne. Wiążą one niezależnie od uprawnień mieszkaniowych, nadanych orzeczeniem sądowym lub orzeczeniem innej władzy lub komisji.

Art. 7. Wszystkie władze oraz urzędy państwowe i samorządowe obowiązane są udzielać Nadzwyczajnym Komisjom Mieszkaniowym pomocy niezbędnej do wykonywania ich zadań.

Art. 8. Orzeczenia Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych ulegają wykonaniu według przepisów o postępowaniu przymusowym w administracji. Orzeczenia Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych w szczególnych przypadkach gdy tego wymaga interes publiczny, mogą być wydawane z natychmiastową wykonalnością przez zarządy miejskie jako władzę egzekucyjną.

Art. 9. Nadzwyczajne Komisje Mieszkaniowe składają się z przewodniczącego oraz czte-

rech członków. Równocześnie powołuje się zastępców przewodniczącego i członków Komisji.

Skład Nadzwyczajnej Komisji Mieszkaniowej przy Prezesie Rady Ministrów powołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Komisji Centralnej Związków Zawodowych. Jednym z członków Komisji winien być przedstawiciel samorządu rzemieślniczego.

Art. 10. Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa przy Prezesie Rady Ministrów ustali wewnętrzną organizację i sposób funkcjonowania dla siebie oraz dla miejscowych Nadzwyczajnych Komisyj Mieszkaniowych.

Nadto Nadzwyczajna Komisja Mieszkaniowa przy Prezesie Rady Ministrów określi w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz za zgodą Prezesa Rady Ministrów stosunek służbowy i normy uposażenia pracowników Komisyj.

Art. 11. Budżet Nadzwyczajnych Komisji Mieszkaniowych objęty jest budżetem Prezydium Rady Ministrów.

Art. 12. Przepisom dekretu niniejszego nie podlegają mieszkania wyłączone spod publicznej gospodarki lokalami na podstawie obowiązujących przepisów.

Art. 13. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Prezesowi Rady Ministrów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i traci moc z dniem 31 grudnia 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik
Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka
Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 22 sierpnia 1946 r. Nr 37, poz. 229).

177

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 lipca 1946 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1945 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon".

Na podstawie art. 18 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. z r. 1932 Nr 105, poz. 879) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 listopada 1945 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 325) w § 6 ust. (1) cyfrę „100" zastępuje się cyfrą „200".

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Poczt i Telegrafów.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 maja 1946 r.

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Poczt i Telegrafów:
Józef Putek

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 14 sierpnia 1946 r. Nr 35, poz. 218).

178

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 czerwca 1946 r.

o przyjmowaniu i wymianie uszkodzonych biletów Narodowego Banku Polskiego.

Na podstawie art. 17 ust. 3 i art. 43 dekretu z dnia 15 stycznia 1945 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 14) zarządzam, co następuje:

§ 1. Bilety bankowe podarte, sklejane, zabrudzone lub w inny sposób uszkodzone w stopniu uniemożliwiającym rozróżnienie szczegółów rysunku nie mają charakteru prawnego środka płatniczego.

§ 2. Uszkodzone wskutek normalnego zużycia bilety bankowe, jeżeli nie wykazują braku więcej niż 40% powierzchni biletu i posiadają:

a) przy podwójnej numeracji biletu jeden numer, oznaczenie serii oraz — przy biletach z podpisami — jeden z podpisów,

b) przy pojedynczej numeracji biletu co najmniej trzy cyfry numeru, oznaczenie serii i jeden podpis, albo cztery cyfry numeru oraz wszystkie podpisy,

są wymieniane bez żadnych ograniczeń i potrąceń przez oddziały Narodowego Banku Polskiego oraz kasy urzędów skarbowych i pocztowych, jak również przyjmowane przy wszelkich wpłatach przez oddziały Narodowego Banku Polskiego oraz wszystkie kasy państwowe.

Bilety sklejane mogą być wymieniane bądź przyjmowane przy wpłatach tylko wtedy, jeżeli składają się z części stanowiących pierwotną całość i poza tym odpowiadają warunkom ustalonym w ustępie poprzednim niniejszego paragrafu.

§ 3. Bilety bankowe, nie odpowiadające warunkom wyszczególnionym, w paragrafie poprzednim, będą wymieniane jedynie za każdorazową zgodą zarządu Narodowego Banku Polskiego, o ile zwracający się o wymianę usprawiedliwi dostatecznie, że uszkodzenie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

Przy wymianie tego rodzaju biletów przysługuje Narodowemu Bankowi Polskiemu prawo potrącenia kosztów porta, korespondencji i kosztów druku biletu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 sierpnia 1946 r. Nr 34, poz. 212).

179

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY i OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 2 lipca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu o dietach dziennych dla członków Komisyj Rozjemczych, powołanych w myśl ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi.

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 90, poz. 706) oraz § 29 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 4 grudnia 1920 r. w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 782) — zarządza się, co następuje:

§ 1. Wysokość diet dziennych, przysługujących członkom Komisyj Rozjemczych na podstawie § 29 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 grudnia 1920 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 782), określa się, jak następuje:

1) członkowie Komisji Rozjemczej otrzymują za każdą dobę, w której odbywa się posiedzenie Komisji Rozjemczej, diety w wysokości 200 zł;

2) członkom Komisji Rozjemczej zwraca się koszty przejazdu koleją według ceny biletu III klasy pociągu osobowego, a w braku kolei za przejazd innym środkiem lokomocji — według poniesionych kosztów nie więcej jednak niż po 5 zł za kilometr, a za podróż pieszą — po 5 zł za kilometr, o ile przebyta odległość wynosi więcej niż cztery kilometry; kosztów podróży poza obrębem powiatu, w którym odbywa się posiedzenie Komisji Rozjemczej, nie uwzględnia się.

3) członkowie Komisji Rozjemczej, o ile są urzędnikami państwowymi, a udział ich w Komisji pozostaje w związku z ich urzędowaniem, otrzymują diety i zwrot kosztów podróży jedynie w przypadkach i na zasadach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228); z urzędnikami państwowymi zrównane są osoby, do których na mocy przepisów szczególnych stosuje się powołane rozporządzenie;

4) przez członka Komsji Rozjemczej rozumie się także jej przewodniczącego;

5) należności wymienione w pkt 1 i 2 wypłaca Inspektor Pracy, który zwołał Komisję Rozjemczą, wymienione zaś w pkt 3 — wypłaca ten urząd, w którym urzędnik jest zatrudniony.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia; jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 28 listopada 1934 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Skarbu o dietach dziennych dla członków Komisyj Rozjemczych, powołanych w myśl ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 946).

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Edmund Giebartowski
Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski
w/z Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 2 sierpnia 1946 r. Nr 34, poz. 214).

180

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRZEMYSŁU, APROWIZACJI I HANDLU ORAZ ŻEGLUGI I HANDLU ZAGRANICZNEGO.

z dnia 11 lipca 1946 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie określenia przedsiębiorstw, prowadzonych w większym rozmiarze.

Na podstawie art. 4 § 2 kodeksu handlowego zarządza się, co następuje:

§ 1. Za przedsiębiorstwa zarobkowe, prowadzone w większym rozmiarze, uważa się:

a) wszystkie przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz pozostające pod zarządem państwowym i samorządowym z mocy przepisów szczególnych w czasie trwania tego zarządu;

b) przedsiębiorstwa przewozowo-ekspedycyjne, przeładunkowe, usług portowych, domy składowe, biura pośrednictwa handlowego, przedsiębiorstwa komisowe, wywiadownie, przedsiębiorstwa wydawnicze i apteki;

c) przedsiębiorstwa, których obrót przewyższa kwotę 5 milionów zł w stosunku rocznym.

Bez względu na wysokość obrotu przedsiębiorstwa uważa się za przedsiębiorstwo zarobkowe, prowadzone w większym rozmiarze, jeżeli za takie uzna je sąd rejestrowy, właściwy według siedziby przedsiębiorstwa po zasięgnięciu opinii izby skarbowej i izby przemysłowo-handlowej.

§ 2. Za obrót w rozumieniu § 1 pkt. c) uważa się obrót ustalony ostatecznym orzeczeniem władzy skarbowej do wymiaru podatku obrotowego za ostatni rok, obrót towarowy, osiągnięty ze sprzedaży artykułów objętych scalonym podatkiem obrotowym oraz obrót wolny od podatku obrotowego.

§ 3. Ulegają zaliczeniu do przedsiębiorstw zarobkowych w większym rozmiarze także przedsiębiorstwa przemysłowe, nie wymienione w § 1, jeżeli prowadzący je kupcy posiadają zakłady sprzedaży artykułów własnej produkcji, zaliczone lub podlegające zaliczeniu do przedsiębiorstw zarobkowych w większym rozmiarze.

§ 4. Do przedsiębiorstw zarobkowych w większym rozmiarze będą zaliczone także przedsiębiorstwa przemysłowe uboczne, związane z gospodarstwem rolnym, jeżeli przerabiają ponad 50% produktów, nie pochodzących z gospodarstw z nimi związanych. Ilość przerobionych produktów, nie pochodzących z gospodarstwa związanego z przedsiębiorstwem przemysłowym, określa izba rolnicza na podstawie danych za rok poprzedzający zgłoszenie do rejestru.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1-ym miesiąca następującego po dniu ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 października 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 590) wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Sprawiedliwości oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie określenia przedsiębiorstw, prowadzonych w większym rozmiarze.

w/z Minister Przemysłu:
Eugeniusz Szyr
Minister Aprowizacji i Handlu:
Jerzy Sztachelski
Minister Żeglugi i Handlu Zagranicznego:
Stefan Jędrychowski
w/z Minister Sprawiedliwości:
Leon Chajn
w/z Minister Skarbu:
Tadeusz Dietrich
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 19 sierpnia 1946 r. Nr 36, poz. 223).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY
Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o zaginięciu blankietu pokwitowania na podatek zryczałtowany.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że przy przeliczaniu pokwitowań podatku zryczałtowanego w Izbie Skarbowej w Bydgoszczy, stwierdzono w bloczku Nr 4580 brak pokwitowania z odbitką Nr 229000, które niniejszym unieważnia się.

KOMUNIKAT

o zmianie kont czekowych kas urzędów skarbowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że numery kont czekowych w P. K. O. Kas Urzędów Skarbowych w Krośnie Odrzańskim, Trzciance i Zielonej Górze okręgu Izby Skarbowej w Poznaniu zostały zmienione jak niżej:

Krosno Odrzańskie	nowy Nr konta: V. 2419
Trzcianka	nowy Nr konta: V. 2418
Zielona Góra	nowy Nr konta: V. 2420.

Cena numeru niniejszego zł 14 — Prenumerata miesięczna zł 30.—

Redakcja i Administracja „Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu", W-wa, ul. Wileńska 2/4

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr. 2.000, podając cel wpłaty (prenumerata Dziennika Urzędowego Min. Skarbu), nazwę instytucji wpłacającej względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz miesiąc, którego wpłata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty.

Ogłoszenia: za 1 milimetr szerokości 1 szpalty zł. 6. —

Zakłady Graf. „Czytelnik", Warszawa, Targowa 82.